

РЕШЕНИЕ

№ 26316

гр. София, 07.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 63
състав,** в публично заседание на 06.11.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **862** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 от АПК вр. чл. 285, ал. 1 ЗИНЗС.

Образувано е по искова молба, подадена от И. П. С., настанен в Затвора [населено място], срещу Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, с която е предявен иск за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди, в размер на 10 000 лева. Твърди се, че последните са резултат от неправомерно на 19.02.2023г. от администрацията на Затвора С. не му е разрешено свиждане, като в допълнителна молба от 09.05.2023г. е заявено, че периодът, в който е търпял вредите обхваща от 16.02.2023г. до 26.02.2023г.

В хода на съдебното производство ищецът, не се явява и не се представлява.

Ответникът, чрез упълномощения си процесуален представител юрисконсулт В., в писмен отговор на исковата молба и в хода на съдебното производство по същество поддържа становище за неоснователност и недоказаност на исковата претенция, като счита, че от исковата молба не се установява нарушение на правилата за осъществяване на свиждания, както и на забраната по чл. 3 от ЗИНЗС.

Прокурор К. от СГП дава заключение, че исковата претенция е недоказана.

Административен съд София - град, след като взе предвид направените в исковата молба твърдения, изразеното становище на пълномощника на ответника и това на представителя на СГП и въз основа на приетите по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

От постъпилия по делото писмен отговор, който в частта относно правното положение на ищеца и обстоятелствата във връзка с организацията на свижданията в

Затвора [населено място] и осъществяват такива от ищеца през процесния период, има характер на писмена справка, се установява, че на 16.02.2023г. ищецът И. П. С. е конвоиран от Затвора в [населено място] в СЦЗ и е настанен в 8-ма група – приемно отделение. На 27.02.2023г. е върнат обратно в Затвора [населено място].

Видно представения с писмения отговор график за провеждане на свиждания от 01.09.2017г., актуален и към процесния период, свижданията на 8-ма група се провеждат всяка втора и четвърта събота от месеца. В т. 5 от „Забележки“ към графика, е указано всички лишени от свобода своевременно да уведомят близките си. На същите е разяснено и че свиждания извън утвърдения график може да се провеждат по изключителни причини, с разрешение на началника на затвора, след подаване на мотивирано заявление, с посочване на датата, причината и лицата, с които ще се проведе свиждането.

Съгласно одобрения график, за месец февруари 2023г. датите за свиждане на лишените от свобода, в това число и за ищеца, са били 11.02.2023г. и 25.02.2023г.

От приложената молба за свиждане от 17.02.2023г., се установява, че ищецът е поискал от началника на затвора [населено място] да разреши свиждане за месец февруари да бъде проведено на 19.02.2023г. В същата молителят сочи, че не е правил свиждания през месеца, както и сочи, че в момента е на терапия относно негово заболяване. В молбата не са наведени изключителни причини за провеждане свиждането на тази дата. Видно от поставената резолюция на началника на затвора, е разпоредено срещата с близките на лишения от свобода да се проведе съобразно графика на 8-ма група /където последният се е намирал по това време/.

По делото са изслушани показанията на Л. С. Ц. и М. С..

От показанията на свидетеля Л. Ц. се установява, че се познава с И. С. от социалните мрежи от няколко години. Основното, за което са говорили е неговото влошено здравословно състояние и отказът от лечение на редица заболявания, едно от което е хепатит С. Станали са близки. За конкретната дата твърди, че И. С. по график за месец февруари 2023г. е имал право на свиждане на 18-ти и 19-ти в П.. На 16 февруари е конвоиран до С. затвор. Споделил и е, че ще пусне молба и да иска от началника на затвора осъществяването на това свиждане да бъде извършено в С.. Отишла е на свиждане, но от не са и позволили да се проведе такова.

От показанията на разпитания свидетел М. С., която е майка на ищеца, се установява, в неделята, в която е трябвало в П. да има свиждане, синът и е конвоиран в С. и той е пуснал молба за свиждане там. Пазарувала е, но след като са отишли пред затвора и служителят там им е казал, че няма такава молба и са им отказали свиждане.

Показанията на свидетелите, са последователни и непротиворечиви. Същите не се опровергават от други доказателства по делото. Ето защо, съдът ги кредитира с доверие.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Предявеният осъдителен иск е процесуално допустим – подаден е от активно легитимирана страна, която твърди, че е претърпяла неимуществени вреди от незаконосъобразен акт на държавен орган при изпълнение на административна дейност.

Материалноправно легитимиран в съответствие с нормата на чл.205 от АПК е именно ответникът по иска – Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ при Министерство на правосъдието - [населено място], в качеството ѝ на юридическо

лице, чийто орган е издал незаконосъобразния административен акт.

Разгледан по същество, искът е неоснователен.

Материално-правната уредба на твърдяното право се съдържа в чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ, а след измененията на ЗИНЗС (ДВ бр. 13/2017 г., в сила от 07.02.2017 г.), в чл. 285 от ЗИНЗС.

Съгласно чл. 285, ал. 1 от ЗИНЗС, държавата отговаря за вредите, причинени на лишени от свобода и задържани под стража от специализираните органи по изпълнение на наказанията в резултат на нарушения на чл. 3 от ЗИНЗС. Разпоредбата на чл. 3 от закона предвижда, че осъдените и задържаните под стража не могат да бъдат подлагани на изтезания, на жестоко, нечовешко или унижително отношение, като за нарушение се смята и поставянето в неблагоприятни условия за изтърпяване на наказанието лишаване от свобода или задържането под стража, изразяващи се в продължителна изолация без възможност за общуване, както и други подобни действия, бездействия или обстоятелства, които уронват човешкото достойнство или пораждаат чувство на страх, незащитеност или малоценност.

Материалноправните предпоставки за ангажиране отговорността на държавата за вреди по реда на чл. 284, ал. 1 от ЗИНЗС се обуславят от кумулативното наличие на следния фактически състав: 1) незаконни действия, между изброените в чл. 3 от ЗИНЗС, извършени от длъжностни лица на ответника, които представляват административна дейност по смисъла на специалните ЗИНЗС и ППЗИН; 2) реално претърпяна от ищеца вреда; и 3) пряка причинно-следствена връзка между незаконните действия/бездействия и вредата.

По делото не е налице спор, че на процесната дата- 19.02.2023г. ищецът се е намирал в Затвора [населено място], като същият е пребивавал на територията му от 16.02.2023г. до 27.02.2023г., когато е конвоиран обратно в Затвора [населено място].

Съгласно чл. 86, ал. 1, т. 2 от ЗИНЗС, лишените от свобода имат право на свиждания, не по-малко от два пъти месечно. Съгласно чл. 73, ал. 2 от ППЗИНЗС свиждането се провежда по график, утвърден от началника на затвора.

По делото са ангажирани надлежни доказателства, че ответникът, в съответствие с предписанието на цитираната норма на ППЗИНС, е утвърдил своевременно график за провеждане на свижданията на настанените в затвора [населено място] лица. Съгласно същия, както бе посочено по-горе, лишените от свобода от 8-ма група имат право на срещи с близките си всяка втора и четвърта събота от месеца. За месец февруари 2023г. това са 11.02.2023г. и 25.02.2023г.

Съдът намира, че в хода на съдебното производство не се установи да е налице нарушение на цитираните правни норми, както и на реда за разрешаване и провеждане на свижданията на лишения от свобода С.. По делото не са ангажирани доказателства за наличие на изключителни причини, които да обосновават провеждане на такова извън установения график. В изложението на молбата от 17.02.2023г. липсват подобни обстоятелства. Такива не са наведени и в исковата молба.

Ето защо, съдът приема, че ответникът не е допуснал нарушение, разпореждайки спазване на утвърдения график. Нещо повече, молбата е и несвоевременно подадена на 17.02.2023г. за свиждане на 18.02.2023г.

Съдът счита, че спазването на правилата, установени в цитираните по-горе норми, които служителите на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ са длъжни да съблюдават, не могат да се приемат за проява на жестоко, нечовешко или унижително отношение, както и за поставяне в неблагоприятни условия за изтърпяване на

наказанието. Не е налице и продължителна изолация без възможност за общуване, доколкото, макар и конвоиран в Затвора в [населено място] ищеца е имал възможност за свиждане, но в утвърдения график, т.е. на ищеца е осигурено реализиране правото на свиждане за месеца.

При тези обстоятелства, съдът приема, че не са налице доказателства за наличието на първата предпоставка за ангажиране отговорността на държавата, а именно - незаконни действия, между изброените в чл. 3 от ЗИНЗС, извършени от длъжностни лица на ответника, които представляват административна дейност по смисъла на специалните ЗИНЗС и ППЗИНС.

По делото се установи, че ищецът е изпитал известен емоционален дискомфорт, в резултат на неосъщественото му желание да проведе свиждане извън утвърдения график. Това обаче, както бе посочено по-горе, не се дължи на виновно поведение на служители на ответника.

При така установените факти, следва извод, че не е осъществен съставът на отговорността по чл. 203 и сл. от АПК, вр. ЗОДОВ и чл. 285, ал. 1, второ изречение от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража /ЗИНЗС/.

Ето защо, предявеният иск за заплащане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди в размер на 10 000 лева, следва да бъде отхвърлен, като неоснователен и недоказан.

В полза на ответника, на основание чл. 286 ал. 2 от ЗИНЗС, следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.

Така мотивиран, на основание чл. 203 и сл. от АПК, вр. с чл. 285 ЗИНЗС, Административен съд София-град, Първо отделение, 63-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от И. П. С., настанен в Затвора [населено място], иск срещу Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди в размер на 10 000 лева за неправомерно отказано свиждане на 19.02.2023г. от администрацията на Затвора С..

ОСЪЖДА И. П. С., ЕГН [ЕГН], да заплати на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ сумата от 100 /сто/ лева –юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване пред тричленен състав на Административен съд София град с касационна жалба в 14-дневен срок от получаване на съобщенията до страните, че е постановено.

СЪДИЯ: